

Деница Минчева
И луната блести...

И луната блести като хубава златна монета.
И в очите ти черни аз виждам как святкат комети.
И усещам аз цялата същност на твоето тяло –
тя побира се в длан, в песъчинка, във атом.
Ала също изпълва със смисъл океан от човешки безсмислици.
Колко малко е нужно наистина,
за да сме истински.

КРАЙ

© Деница Минчева

Източник: <http://denitsamincheva.blogspot.com/>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11834>]